

Fetele păreau să ia lucrurile mai în serios. De asta nici n-aveam încredere în ele cu adevărat. Păreau să facă parte dintre lucrurile greșite. Ele și școala păreau să aibă același refren.

— Chestia asta mă dărîmă, a spus unul dintre băieți. Ce-aș mai fuma o țigară.

— Poftim...

Un altul i-a pasat o țigară. Am poștit-o între vreo patru sau cinci dintre noi. Am tras o dată și am scos fumul pe nas. Apoi l-am văzut pe Curly Wagner intrînd.

— Palmeaz-o! am spus. Vine cap-de-vomă!

Wagner a venit glonț la mine. Era îmbrăcat în treningul lui gri, inclusiv hanoracul, exact ca atunci cînd îl văzusem prima oară și apoi de fiecare dată după aceea. S-a proțăpît în fața mea.

— Ascultă, a spus, crezi că scapi de mine dacă pleci de-aici, dar nu-i așa! Am să te urmăresc tot restul vieții. Am să te urmăresc pînă la capătul pămîntului și am să te prind!

I-am aruncat doar o privire, fără nici un comentariu, și a plecat. Singurul efect pe care l-a avut micul discurs de absolvire al lui Wagner a fost că m-a făcut să cresc mai mult în ochii băieților. Și-au închipuit că trebuie să fi făcut ceva dat dracului ca să-l scot din sărite. Dar nu era adevărat. Wagner era pur și simplu nebun.

Ne-am apropiat din ce în ce mai mult de ușa sălii. Nu numai că auzeam fiecare nume strigat și aplauzele, dar vedeam chiar publicul.

Apoi mi-a venit rîndul.

— Henry Chinaski, a spus directorul la microfon.

Am mers în față. N-a aplaudat nimeni. Apoi un suflet cald din public a bătut de două-trei ori din palme.

Pe scenă erau rînduri de scaune pregătite pentru absolvenți. Am stat acolo și am așteptat. Directorul și-a ținut discursul lui despre oportunități și succes în America. Apoi s-a terminat totul. Formația a început brusc să cînte melodia școlii Mt. Justin. Elevii, părinții și prietenii lor s-au ridicat și s-au amestecat. M-am învîrtit încolo și-ncoace, căutînd. Ai mei nu erau acolo. M-am asigurat. M-am învîrtit prin zonă și m-am uitat cu atenție.

Mi-era totuna. Un tip dur nu avea nevoie de asta. Mi-am scos toca și roba de-a dreptul antice și le-am înmînat tipului de la capătul culoarului – portarul. Le-a împăturit pentru data viitoare.

Am ieșit. Am fost primul. Dar unde mă puteam duce? Aveam unsprezece cenți în buzunar. M-am întors acolo unde locuiam.

În vara aceea, iulie 1934, l-au împuşcat pe John Dillinger în fața cinematografului din Chicago. N-a avut nici o șansă. Doamna în Roșu îl arătase cu degetul. Cu mai bine de un an înainte se prăbușiseră băncile. Prohibiția fusese anulată și tata bea iar bere Eastside. Dar cel mai nasol lucru era că Dillinger și-o luase. O grămadă de oameni îl admirau și asta îi făcea pe toți să se simtă groaznic. Roosevelt era președinte. Ținea la radio emisiunea Fireside Chats¹ și toată lumea o asculta. Era priceput la vorbă. Și începuse să organizeze programe ca să le dea oamenilor de lucru. Dar treburile stăteau încă foarte prost. Și buboaiile mele se făceau tot mai urite, erau incredibil de mari.

În luna septembrie a aceluși an, eram programat să merg la liceul Woodhaven High, dar tata insista să mă duc la Chelsey High.

— Uite ce-i, i-am zis, Chelsey e în afara cartierului. E prea departe.

— O să faci așa cum îți spun. O să te înscrii la Chelsey High.

---

1. Taifas la gura sobei – serie de treizeci de discursuri ținute seara la radio de președintele Franklin Roosevelt între anii 1933-1944 (n.r.).

Știam de ce voia să mă duc la Chelsey. Puștii bogați mergeau acolo. Era nebun. Încă se gândea că ar putea fi bogat. Când Cheliuță a aflat că o să mă duc la Chelsey, s-a hotărît să meargă și el acolo. Nu puteam să scap nici de el, nici de buboaie.

În prima zi ne-am dus cu bicicletele la Chelsey și le-am parcat. Era un sentiment copleșitor. Cei mai mulți dintre puștii ăia, cel puțin cei mai mari, aveau toți automobilele lor personale, multe dintre ele decapotabile noi, și nu erau negre sau albastru închis, ca majoritatea mașinilor, ci aveau culori vii – galben, verde, portocaliu și roșu. Băieții stăteau în ele lângă clădirea școlii, iar fetele se strîngeau în jurul lor și mergeau la plimbare. Toți erau îmbrăcați drăguț, și fetele, și băieții, aveau pulovere, ceasuri de mîna și pantofi la modă. Păreau foarte maturi, echilibrați și superiori. Și iată-mă pe mine, în cămașa mea făcută în casă, singura mea pereche de pantaloni zdrențuită, cu pantofii mei scîlțiați și plin de buboaie. Băieții din mașini nu-și făceau griji din cauza acneei. Arătau foarte bine, erau înalți, curați, cu dinți strălucitori și nu-și spălau părul cu săpun pentru mîini. Păreau să știe ceva ce eu nu știam. Eram iarăși pe ultima treaptă.

Cum toți băieții aveau mașini, mie și lui Cheliuță ne era rușine de bicicletele noastre. Le lăsam acasă și mergeam la școală și înapoi pe jos, cîte patru kilometri în fiecare sens. Căram mîncarea de prînz în pungi maro de hîrtie. Dar cei mai mulți dintre colegi nici măcar nu mîncau la cantina liceului. Mergeau cu mașinile la berării

împreună cu fetele, ascultau muzică la tonomate și rîdeau. Erau în drum spre U.S.C.

Mi-era rușine de buboaiele mele. La Chelsey aveai de ales între sport și R.O.T.C¹. Am ales R.O.T.C. Pentru că așa nu mai trebuia să port echipament de sport și nimeni nu-mi mai vedea buboaiele de pe corp. Dar detestam uniforma. Cămașa era făcută din lînă și îmi irita buboaiele. Uniforma trebuia purtată de luni pînă joi. Vinerea aveam voie să purtăm haine obișnuite.

Studiam *Manualul de utilizare a armelor*. Era despre război și alte căcaturi de genul ăsta. Trebuia să trecem examenele. Mărșăluiam în jurul terenului. Exersam *Manualul de utilizare a armelor*. Mînuirea puștii în timpul diferitelor exerciții de instrucție nu mă avantaja. Aveam buboaie pe umeri. Uneori, cînd trînteam pușca pe umăr, un buboi se spargea și curgea prin cămașă. Îmi dădea sîngele, dar pentru că aceasta era groasă și făcută din lînă, pata nu era evidentă și nu părea a fi sînge.

I-am spus mamei ce se întîmpla. Mi-a căptușit umerii cămășilor cu bucăți de pînză albă, dar nu ajuta decît foarte puțin.

Odată a venit în inspecție un ofițer. A înșfăcat pușca din mîna mea, a ridicat-o sus și a scrutat țeava cu privirea ca să vadă dacă e praf pe canal. Mi-a trîntit-o înapoi, după care s-a uitat la o pată de sînge de pe umărul meu drept.

— Chinaski! a strigat. Pușca ta pierde ulei!

— Da, domnule.

---

1. Reserve Officers' Training Corps – organizație militară care se ocupă de antrenarea ofițerilor în rezervă din forțele armate ale SUA (n.r.).

Am scos-o la capăt trimestrul ăla, dar buboaiile deveneau din ce în ce mai nasoale. Erau mari cât nucile și îmi acopereau fața. Îmi era groaznic de rușine. Uneori, acasă stăteam în fața oglinzii din baie și spăgeam câte una dintre ele. Puroi galben țîșnea și împrășca oglinda. Și bobite albe, dure. Într-un fel oribil, era fascinant că toate chestiile alea încăpeau acolo. Dar știam cât le este de greu altor oameni să se uite la mine.

Probabil că cei de la școală l-au sfătuit pe tata. La sfîrșitul trimestrului m-a retras. M-am băgat în pat și ai mei m-au uns din cap pînă-n picioare cu alifii. Era un unguent maroniu care puțea. Tata îl prefera în mod deosebit pe acela pentru mine. Ardea. Insista să-l țin mai mult, mult mai mult decît recomandau instrucțiunile. Într-o seară a insistat să-l las aplicat ore întregi. Am început să urlu. Am fugit în cadă, am umplut-o cu apă și cu greu am spălat unguentul. Aveam arsuri pe față, pe spate și pe piept. În seara aia am stat pe marginea patului. Nu puteam să mă întind.

Tata a intrat în cameră.

— Credeam că ți-am zis să lași chestia aia pe piele!

— Uite ce s-a întîmplat, i-am spus.

Mama a intrat în cameră.

— Nenorocitul dracului nu *vrea* să-i treacă, i-a zis tata. De ce-a trebuit să am un fiu ca ăsta?

Mama și-a pierdut locul de muncă. Tata continua să plece dimineața cu mașina în fiecare zi, ca și cum s-ar fi dus la lucru.